

ת"פ 15384/02/13 - מדינת ישראל נגד נאיף אלאקרע

בית משפט השלום בבאר שבע

כ' סיוון תשע"ה
07 יוני 2015

ת"פ 15384-02-13 מדינת ישראל נ' אלאקרע ואח'
תיק חיצוני: פמ"ד פלילי 11/00000382/11

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה
באמצעות פמ"ד, עו"ד הינד נאבלסי
נגד
הנאשמים

1. נאיף אלאקרע על ידי ב"כ עו"ד שמואל זילברמן
2. האני אלאקרע (הותלו ההליכים)

הכרעת דין לנאשם 1

רקע והשתלשלות ההליכים

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המיחס להם עבירות כדלקמן:

לנאשם 1, יוחסו עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בניגוד לסעיף 1274(1) ו - (2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק"); פציעה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 334, בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק.

לנאשם 2 יוחסו עבירות של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 1274(1) ו - (2) לחוק, בצירוף סעיף 25 לחוק; הפרעה לשוטר, בניגוד לסעיף 275 לחוק; חבלה במזיד לרכב, בניגוד לסעיף 413 לחוק.

לאור הודעת המאשימה, לפיה לא עלה בידה לאתר הנאשם 2, ניתנה החלטת בית המשפט מיום 15.12.2013, המורה על התלית ההליכים כנגד הנאשם 2.

מכאן, הכרעת הדין מתיחסת לנאשם 1 בלבד.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 18.01.2011, בסמוך לשעה 14:00, הגיעו ארבעה שוטרים בניידת משטרתית גלויה לכפר תארבין, בקרבת הישוב רהט, לצורך איתור חשוד בעבירת התפרצות.

בשעה שעברו השוטרים סמוך לבית ספר בישוב, הושלכו אבנים ופגעו בניידת המשטרה. השוטרים יצאו את הניידת במטרה לאתר החשודים בזריקת האבנים ולאחר חיפוש עצרו השוטרים מספר חשודים.

בניסיון לשחרר את אחד החשודים, ניגש הנאשם 1 לעבר השוטר ע.ת. 2, אחז ומשך את החשוד בשתי ידיו. בתגובה, ריסס השוטר ע.ת. 2 גז פלפל לעברו של הנאשם 1.

הנאשם 1 חזר והתקרב לעברו של השוטר ע.ת. 2, הניף אבן גדולה, השליכה לעבר ראשו של השוטר ע.ת. 2 ונמלט מהמקום.

כתוצאה מזריקת האבן, נפגע השוטר ע.ת. 2 בראשו, פונה לבית החולים ואובחן כי סובל מחתך גדול בראשו.

הנאשם 1 כפר בעובדות כתב האישום, למעט העובדה כי נכח במקום, וכי ביקש מהשוטר ע.ת. 2 לשחרר את החשודים שנעצרו.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו ע.ת. 1 רס"ב גבי אוקנין; ע.ת. 2 רס"ר נאור ביטון; ע.ת. 3 רס"ר אלעד גל; ע.ת. 4 מר חביב קרוצ'י. כן הוגשה אמרת הנאשם מיום 18.1.2011 שעה 19:51, נגבתה על ידי ע.ת. 1 רס"ב גבי אוקנין (ת/1); תעודות רפואיות של ע.ת. 2, מכתב שחרור מיום 18.1.2011 וסיכום ביקור מיום 18.1.2011 שעה 18:35 (ת/2 ו - ת/3 בהתאמה).

ע.ת. 1 רס"ב גבי אוקנין העיד כי חקר את הנאשם 1.

בחקירתו הנגדית אישר, כי היה אחד החוקרים בענינו של הקטין עבד אללטיף עבד אל באס, אך לא הוא ערך את דוח המעצר בענינו (נ/1).

ע.ת. 2 רס"ר נאור ביטון העיד בנוגע לאירוע נושא כתב האישום. סיפר, כי במועד הרלוונטי היה ראש צוות בתחנת עיירות. הוא וחבריו, ע.ת. 3, ע.ת. 4 ו-ע.ה. 3 הגיעו לישוב תארבין בכדי לעצור חשוד בעבירת התפרצות. משהחשוד לא אותר בביתו, פנו השוטרים לכיוון היציאה מהישוב.

בדרכם, עת עברו בסמוך לבית הספר של הישוב, הבחינו בהתקהלות של ילדים המיידים אבנים לעברם, אשר פגעו ברכבם. בתגובה, עצר ע.ת. 2 את הרכב המשטרה, ביקש מ-ע.ת. 3 ו-ע.ה. 3 לרדת מהרכב ולהיכנס למתחם בית הספר, וניגש יחד עם ע.ת. 4 לכיוון השער האחורי של בית הספר.

בעת הכניסה לבית הספר, זיהה ע.ת. 2 את אחד הילדים שזרק אבנים לעברם, הזדהה כשוטר והוציאו לכיוון שער היציאה מבית הספר. שם, הבחין בנאשם כשהוא מנסה לסגור השער במטרה למנוע את יציאתו עם החשוד וכן מנסה

למשוך החשוד מידיו. ע.ת. 2 תיאר את לבושו של הנאשם בזמן האירוע.

ע.ת. 2 ציין כי הזהיר הנאשם כי אם לא יחדול ממעשיו, יאלץ להשתמש בגז פלפל. משלא נענה הנאשם לבקשת ע.ת. 2 ריסס האחרון בגז פלפל עד אשר נפל הנאשם כשהוא גורר את ע.ת. 2 והחשוד יחד עמו ארצה.

ע.ת. 2 העיד, כי מיד לאחר מכן הבחין בנאשם כשהוא מתרומם ורץ לעברו, כשבידיו אבן בגודל של כחצי בלוק, ממרחק 10 מטרים. בניסיון להתחמק מפגיעת האבן בחזית פניו, הסתובב ע.ת. 2 כשגבו לנאשם, והאבן פגעה בראשו, מעל הרקה הימנית.

ע.ת. 2 ציין כי לאחר החבטה, הרגיש סחרחורת קלה, הבחין בדם ניגר מראשו וראה כי הנאשם מתרחק מהמקום.

עוד ציין ע.ת. 2 כי הנאשם היה מוכר לו, אם כי לא פורטו נסיבות ההיכרות.

בחקירתו הנגדית ציין ע.ת. 2 כי מזג אוויר ביום ה- 18.1.2011 היה בהיר, חרף העובדה כי מדובר בתקופת חורף, ואישר כי הנאשם לבש חולצה אפורה וג'ינס כחול.

לשאלה מדוע תיאר בעדותו מיום האירוע את לבוש הנאשם "חולצה אפורה, סוודר וג'ינס אפור" ומנגד, בעדותו בבית משפט ציין כי הנאשם לבש חולצה אפורה וג'ינס בלבד, הסביר, כי התכוון לחולצה או לסוודר בצבע אפור.

לשאלה מדוע לא נטל את האבן שפגעה בו כמוצג, הסביר ע.ת. 2 כי נוכח ההמולה שהייתה סביבו ומצבו הפיסי בזמן האירוע ולאחריו - בזמן אשפוזו, לא ראה לנכון לאסוף את האבן.

ע.ת. 2 סיפר, כי במשך כשבוע - שבועיים היה עם תפרים בראשו וכי בסופו של דבר הקרע התאחה.

עוד אישר העד, כי ריסס את הנאשם ממרחק של כמטר עד מטר וחצי, באזור הפנים; וטען, כי התזת גז פלפל אינה גורמת לעיוורון, וכי בזמן שריסס גז פלפל לעבר הנאשם, עשה זאת בכיוון הרוח ולפיכך לא נפגע בעצמו.

לבקשת הסניגור, שרטט ע.ת. 2 סקיצה בה סימן את מקום הרכב, מיקומו ומיקום השוטרים בזמן זריקת האבנים (נ/2).

לשאלה מדוע לא הוזכר הנאשם בעדותו של ע.ה. 3 מיום האירוע, ציין ע.ת. 2 כי הנאשם הוא זה שזרק את האבן וכי אינו יודע להסביר עדות חברו.

ע.ת. 3 רס"ר אלעד גל, העיד כי במועד הרלוונטי היה בלש בצוות. מספר סיפור דומה לזה של ע.ת. 2, תיאר לבוש הנאשם "חולצה לבנה עם פסים אפורים או שחורים", לאחר ריענון זכרון, תיאר את לבוש הנאשם "חולצה בצבע לבן אפור".

בחקירתו הנגדית, הבהיר העד כי אינו זוכר במדויק את פריטי לבושו של הנאשם, שכן חלפו כשלוש שנים מאז המקרה. העד שירטט סקיצה (נ/3) באשר למיקומו ומיקום חבריו בזמן האירוע, לא זכר במדויק מיקומו של ע.ת. 3.

העד אישר, כי עצר חשוד בזריקת אבנים בשטח בית הספר (עבד אלאטיף באס אלסנאע), אישר כי זיהה את ע.ת. 2 כשהוא מחזיק בשני חשודים.

באשר לנאשם, העיד ע.ת. 3 כי ראה את פניו בזמן שזרק את האבן, לא הציגו לפניו תמונות של הנאשם ולא נערך מסדר זיהוי, הבין כי ע.ת. 2 מכיר את הנאשם עובר לאירוע.

ע.ת. 3 ציין כי אינו זוכר כי מי מהחשודים האחרים ברח.

בחקירתו החוזרת, הבהיר ע.ת. 3, כי ע.ת. 2 הוא זה שסיפר לו כי הנאשם זרק את האבן לכיוונו.

ע.ת. 4 מר חביב קרוצ'י, בזמן האירוע שימש כבלש במשטרת ישראל, סיפר אף הוא את השתלשלות האירועים ביום 18.1.2011 והוסיף כי בזמן ניסיון ההשתלטות על החשודים הגיח מנהל בית הספר וניסה למשוך בכוח את אחד החשודים תוך שהוא מכה אותו באזור הצלעות.

בהמשך, ציין כי הגיעו שני אנשים נוספים, לבושים, האחד בקפוצ'ון לבן והשני בקפוצ'ון או סריג אפור וניסו לשחרר החשודים מידיו. ע.ת. 3 לא זכר מי מהם זוהה על ידי ע.ת. 2.

עוד ציין, כי בזמן ששהה ברכב עם שלושת העצורים, אחד מהם הצליח לחמוק מהרכב ונתפס בעזרתם של ע.ת. 2 וע.ת. 3. לאחר מכן, שמע את ע.ת. 2 צועק "נאיף זרק עליי אבן, נאיף פגע לי בראש".

בחקירתו הנגדית אישר כי נורו יריות ע"י ע.ת. 3 וציין כי אינו זוכר שנזרקו רימוני הלם.

ע.ת. 4 ערך סקיצה (נ/4) לבקשת הסניגור בה ציין מיקומו, מיקום חבריו ומיקום שני החשודים הלבושים בקפוצ'ון ובסריג אפור.

ע.ת. 4 ציין בעדותו כי שמע את ע.ת. 2 צועק אך לא ראה כי נזרקה אבן לכיוונו. הוסיף כי בדרכם לניידת (שביל מסומן בנ/4) סיפר לו ע.ת. 2 כי הוא מכיר את אחד החשודים.

עוד ציין כי ע.ת. 2 לא נכח בזמן מתן העדות וכי לא דיבר עם חבריו על האירוע כיוון שהגיע בניידת אחרת.

עד כאן פרשת התביעה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו ע.ה. 1 הנאשם, ע.ה. 2 מר עבד אלאטיף עבד אל באס אלצאנע ו-ע.ה. 3 רס"ר רועי שפיגל. כן הוגשו דוח המעצר שמולא בענינו של ע.ה. 2 (נ/1); סקיצות שערכו העדים השונים במהלך חקירתם (נ/2 - נ/5); אמרת ע.ה. 3 במשטרה (נ/6).

הנאשם סיפר כי מכהן בועד ההורים של בית הספר, בכל הנוגע לטיפול בילדיהם של אחיותיו הלומדים בבית הספר.

כאשר עבר ליד בית הספר, ראה כמה אנשים מתעמתים, נכנס למתחם בית הספר, וכאשר הבחין ב-ע.ת. 3 אשר היה שכנו בעבר, וכן ב-ע.ת. 2, דוחפים ילדים, ניסה להפריד בין הצדדים.

הנאשם סיפר כי ע.ת. 2 ביקש ממנו להתרחק מהמקום ולאחר מכן ריסס לעברו גז פלפל.

בעקבות ריסוס גז הפלפל הרגיש צריבה בעיניו, הלך לקופ"ח ומשמצא כי קופ"ח סגורה, התקשר לחברו, אשר עבר במקרה במקום וטיפל בעצמו באמצעות מים ותפוחי אדמה.

הנאשם הסביר כי לדעתו, ע.ת. 2 החליט להאשים אותו, מכיוון שלא הכיר אף אחד אחר במקום, למעט הנאשם.

עוד הוסיף הנאשם, כי לא היה ביכולתו לתפוס אבן לאחר שעניו רוססו בגז פלפל.

בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם כי ראה הרבה אנשים מתעמתים, ביניהם מורים וילדים, וכן כי הבחין בשוטר ע.ת. 2 אווז במנהל ובעוד ילד.

הנאשם אישר, כי הבחין בילדים מיידים אבנים וחפצים שונים לעבר השוטרים אך טען, כי ניסה להרגיע את הרוחות.

הנאשם ציין, כי הגיע למקום האירוע בזמן שהשוטרים ניסו לקחת את הילדים לניידת והוסיף כי המדובר בילדים אשר לא זרקו אבנים.

הנאשם לא אישר כי עמד פיסית בין השוטרים לבין הילדים. בתשובתו לשאלה מדוע מסר באמרתו ת/1 כי עמד באמצע, השיב כי אולי לא הסביר עצמו היטב וכי עמד רק אל מול ע.ת. 2, עמו יש לו היכרות מוקדמת.

הנאשם אישר, כי ע.ת. 2 הפציר בו לבל יתערב באירוע, ואף על פי כן נשאר מתוך רצונו לעזור לילדים המשתייכים כולם לשבט תראבין.

בתשובה לשאלה, כיצד מצא את דרכו למרפאה לאחר שריססו לעברו בגז פלפל, השיב הנאשם כי ראיתו היתה לקויה, אך הצליח לעשות כן.

הנאשם ציין כי לא היה לו סכסוך קודם עם ע.ת. 2, ואילו ע.ת. 3 דיבר אליו בצורה לא יפה על אף שאין ביניהם כל סכסוך.

לשאלה כיצד העיד קודם לכן, כי היה בסכסוך עם ע.ת. 2, השיב הנאשם כי ככל הנראה התבלבל בשמות וכי אינו מצוי בסכסוך עם ע.ת. 2.

הנאשם ציין, כי לדעתו לא ניתן היה לדעת את זהות זורק האבן או את לבושו. הנאשם הוסיף כי לא היה ביכולתו לזרוק אבן ולפגוע בשוטר, זאת, בשל הצריבה שחש בעיניו.

לשאלות בית המשפט השיב הנאשם, כי השוטרים מתנהגים בדרך כלל באלימות וכן כי הגיש תלונה במח"ש.

עוד הוסיף הנאשם, כי נכנס למגרש בית הספר מתוך דאגתו לילדים.

לשאלה מדוע נשאר במקום למרות שהשוטר ע.ת. 2 הבהיר כי אינו זקוק לעזרה, השיב הנאשם כי מדובר היה בענין של כמה שניות.

בחקירתו החוזרת בעקבות שאלות בית משפט, אישר הנאשם כי ע.ת. 2 ו - ע.ת. 3 מעולם לא איימו עליו.

ע.ה. 2 עבד אלאטיף עבד אל באס אלצאנע, סיפר כי נעצר בתקרית אשר התרחשה בבית הספר ביום 18.1.2011.

לשאלת בית המשפט, אישר העד כי הינו קרוב משפחתו של הנאשם 1.

העד ציין, כי לא הבחין בזריקת אבנים לעבר השוטרים וכי נכח בשיעור בזמן האירוע.

בהמשך, סיפר העד כי הגיעו לכיתה שוטרים ולקחו אותו יחד עם ילד נוסף ("מוג'האד בן של עבדאללה").

העד סיפר כי הבחין בנאשם מגיע לשוטר ואומר כי "אלה ילדים מתחת לגיל ואתה לא יכול לקחת אותם" וכי השוטר השיב "מה אכפת לך, מי אתה".

בהמשך, העיד, כי הבחין בשוטר מרסס גז פלפל לעבר פניו של הנאשם וכן הבחין כי השוטר נפגע בראשו מאבן, אך לא ראה מי הטיח את האבן.

העד ציין, כי ע.ת. 2 צעק במכשיר הקשר כי הנאשם (תוך זיהויו בשמו) זרק לעברו אבנים, אך הוא ראה את הנאשם ליד קופת החולים, ולכן אינו יודע מדוע ציין ע.ת. 2 שהנאשם הוא שזרק. לדבריו, היו הרבה ילדים במקום והאבן באה מכיוונם. לדבריו, כל תלמידי בית הספר, כחמש מאות במספר, וכן המורים והמנהל, יצאו החוצה, והמנהל היה מעורב בויכוח עם השוטרים. המנהל התרעם על כך שלוקחים את הילדים מבית הספר, השוטרים ירו באויר.

לדבריו, אין זה יתכן שזוהה על ידי שוטר זורק אבן, שכן היו במקום 600 תלמידים לבושים בתלבושת זהה.

העד טען, כי לא ראה שזורקים אבנים בזמן ששהה במקום. בהמשך, טען כי יתכן שנזרקו אבנים לאחר שלקחו אותו מהמקום.

העד טען, כי הנאשם דיבר יפה לשוטר.

העד ציין, כי המנהל שהה בחצר בזמן זריקת האבן.

לדבריו, כשריססו את הנאשם בגז פלפל היה הדבר סמוך לניידת.

העד שלל הטענה, כי הנאשם נפל לאחר שרוסס בגז פלפל.

ע.ת. 2 חטף את האבן לפני שהכניסו אותם (את העד ואחרים) לניידת.

ע.ת. 2 ושוטר נוסף היו עמו בניידת.

לדבריו, הנאשם עזב את המקום לפני שנזרקה האבן.

העד אישר, כי עמדו אנשים בינו לבין קופת החולים, וכן היתה ערמת חול במקום.

ע.ה. 3 רס"ר רועי שפיגל, משרת בתחנת העיירות. בזמן האירוע הגיע ביחד עם אחרים לכפר תראבין.

לדבריו, היו אנשים רבים באירוע, עשרות. בתחילת האירוע זרקו עליהם אבנים והם רצו לבית הספר. עצרו שלושה קטינים ואז שמעו צעקות של ע.ת. 2 ו-ע.ת. 3. עזר להם להשתלט על עצורים נוספים. נזרקו אבנים רבות, או, כלשונו "היה מטר מטורף של אבנים מכל הכיוונים". הבחין ב-ע.ת. 2 מדמם - נפתח לו הראש. השוטרים זרקו רימוני הלם, ירו באויר, מישהו פגע בו עם דלי בצוואר.

לדבריו, הבחין ב-ע.ת. 2 מדמם לאחר שיצא מבית הספר וחבר ל-ע.ת. 2 ו-ע.ת. 3. ע.ת. 2 דימם בצורה קשה.

אינו זוכר את הנאשם מהאירוע.

בזמן מטח האבנים הקשה היו במקום הן מבוגרים והן ילדים.

היה מרוחק מטרים ספורים מהשוטר ע.ת. 2 כאשר הבחין בו מדמם. לא הבחין מי ידה את האבן לעברו, שכן, לדבריו, היה עסוק עם הקטינים.

בחקירה החוזרת, סיפר כי לאחר האירוע, בזמן שהיו בתחנה, סיפר לו ע.ת. 2, כי הנאשם הוא שידה לעברו את האבן ממנה נפצע. ע.ת. 2 סיפר לו זאת לאחר שהוא שאל מי פגע בו. אינו זוכר אם סיפר לו זאת בטלפון או במפגש פנים אל פנים. לדבריו, ע.ת. 2 סיפר לו זאת לאחר שמסר את האמרה נ/6. לא מסר את הדבר למאן שהוא היות שכשנודע לו הדבר זה היה כבר אחרי החקירה. ע.ת. 2 סיפר זאת לכולם, גם למפקדים.

עד כאן פרשת ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה עותרת להרשיע הנאשם בדין.

התביעה מבקשת מבית המשפט לאמץ את עדותו של ע.ת. 2, אשר זיהה הנאשם בודאות, הן מתוך היכרות קודמת והן מפרטי לבושו - חולצת סוודר אפור וג'ינס. לטענת התביעה, העד נעדר מניע כלשהו להפליל הנאשם. עדותו מתחזקת על ידי ע.ת. 3, אשר הבחין באדם שלא היה מוכר לו קודם לכן, זורק אבן הפוצעת את ראשו של הנאשם. עד זה מסר, כי אותו אדם לבש חולצה בצבע לבן אפור. ע.ת. 2 סיפר לו, מספר ימים לאחר האירוע, כי מדובר בנאשם. כמו כן, ע.ת.

4, אשר לא הבחין בזריקת האבן, ראה את הנאשם מיד לאחר מכן ושמע אותו צועק "הראש הראש, זה נאיף זרק עלי אבן". העד זיהה דמות עם סוודר בצבע אפור.

התביעה מבקשת, שלא ליתן אמון בגרסת הנאשם. הנאשם לא הביא לעדות את חברו אשר, לטענתו, אסף אותו מליד קופת החולים בזמן האירוע. הנאשם מודה, כי התערב באירוע. הנאשם לא מסר מניע כלשהו מצדם של השוטרים לנקוב דווקא בשמו כמי שזרק את האבן. לטענת התביעה, גם עדי ההגנה מחזקים את התביעה, היות שהעד ע.ה. 2. הבחין בשוטר מקבל מכה מאבן בראש, הגם שלטענתו לא ראה מאין נזרקה; ואילו ע.ה. 3 ראה זריקות מאסיביות של אבנים, והגם שלא הבחין בזריקת האבן, ראה את ע.ת. 2 מיד לאחר מכן מדמם, וכן שמע ממנו, לאחר האירוע, כי הנאשם הוא שתקף אותו.

התביעה מבקשת לקבל עדותו של ע.ת. 4 בנוגע לדברים שמסר ע.ת. 2 בסמוך לאחר שנפגע מהאבן, מכוח החריג, הנוגע לאמרת קורבן אלימות בסמוך לאחר שנפגע.

מכל המקובץ, מבקשת התביעה לקבוע, כי הנאשם הוא שזרק את האבן כלפי ע.ת. 2 והוא שתקף אותו ופצע אותו.

לטענת התביעה, לא היתה מחלוקת כי הנאשם היה מודע לכך שעדי התביעה 2-4 הם שוטרים. התקיפה כוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

מכאן, עותרת התביעה, כאמור, להרשיע הנאשם בעבירות שבכתב האישום.

ההגנה מבקשת לזכות את הנאשם בדין.

ההגנה טוענת, כי השוטרים פעלו בפזיזות ומתוך רצון להוכיח את עליונותם כלפי תלמידי בית הספר, כאשר התנהגותם גבלה בחוסר אחריות קיצונית. לטענת ההגנה, השוטרים הגיבו באופן לא פרופורציונלי לאירועים ובחרו לבצע מעצר חפוז של חלק מהמעורבים בזריקת האבנים חלף המתנה לתגבורת או ניסיון להידברות עם נכבדי השבט. בשל כך, נקלעו למצב בו יחסי הכוחות אינם שקולים מבחינה מספרית ונאלצו להשתמש בכלי נשק. לטענת ההגנה, הפכו השוטרים, בכך, מאנשי רשות לפורעי חוק. ההגנה אינה מקבלת טענת עדי התביעה, כי היתה הצדקה לפעול ולעצור את זורקי האבנים.

ההגנה טוענת לסתירות בין גרסאותיהם של עדי התביעה 2-4, ביניהם ואל מול ע.ה. 3, בין היתר, בנקודות הבאות:

- פרטי הלבוש של הנאשם, כאשר ע.ת. 2 טען, כי לבש סוודר אפור וג'ינס כחול; ע.ת. 3 מסר כי לבש חולצה לבנה עם פסים אפורים או שחורים, ובהמשך, לאחר רענון זכרון טען כי לבש חולצה בצבע לבן-אפור;
- בניגוד לדבריו של ע.ת. 2, ע.ה. 3 לא הבחין בנאשם זורק את האבן, חרף כך שעמד בקרבה רבה, מטר או שניים,

מהעד ע.ת.2. ההגנה מבקשת שלא לקבל את גרסתו של ע.ה.3 כי לא הבחין במתרחש בין ע.ת.2 לבין הנאשם, בשל כך שהיה עסוק במעצרו של הנער;

· גם ע.ה.2 סותר את דבריו של ע.ת.2, כאשר לדבריו הבחין בנאשם בדרך לקופת החולים בזמן שע.ת.2 צעק כי נפגע מאבן שזרק הנאשם;

· ע.ת.3 טען כי הנאשם לא נעצר ביום האירוע, אך עולה מאמרת הנאשם ת/1 כי שהה בתחנת המשטרה ונחקר בתאריך האירוע אם כי בשעת ערב - 19:51. ההגנה מפנה לדבריו של ע.ת.3 אשר אישר, כי לאחר האירוע שמע מהעד ע.ת.2, כי הנאשם הוא שזרק לעברו האבן, וטוען - כי המדובר היה בתיאום גרסאות.

טענות נוספות של ההגנה עניינן מספר מחדלי חקירה, אשר, לשיטתה, שומטים הקרקע תחת זיהויו של הנאשם כמי שזרק את האבן, כדלקמן:

· האבן שנזרקה על ע.ת.2 לא נתפסה, ומשכך, נשללה האפשרות לקשר אותה אל הנאשם באמצעות בדיקות פורנזיות;

· במהלך החקירה לא נערך מסדר זיהוי במסגרתו התבקש ע.ת.3 לזהות הנאשם. מאחר שבחלוף תקופת מה, סיפר ע.ת.2 לעד כי הנאשם הוא שפגע בו - הרי לאחר מכן, כבר אין תועלת בזיהויו של הנאשם על ידי עד זה;

· חרף היותו נוכח באירוע - לא הובא ע.ה.3 כעד מטעם התביעה. לאור כך, נאלצה ההגנה להביאו לעדות, והדבר העניק יתרון בלתי הוגן לתביעה, היות שלא התאפשר להגנה לחקרו בחקירה נגדית.

טענה נוספת של ההגנה, אשר נטענה בחצי פה, הינה אפליה אל מול מעורבים אחרים באירוע, אשר לא נפתח כנגדם כתב אישום. יצוין, כי טענה זו לא בוססה בדיון מעמיק הסוקר את התשתית הראייתית שעמדה לנגד עיניה של המאשימה עת נתקבלו ההחלטות בנוגע לתיק החקירה. לאור כל האמור, עותרת ההגנה, כפי שפורט לעיל, לזיכויו של הנאשם בדיון.

דיון והכרעה

לאחר שנשמעו העדים והוצגו בבית המשפט מכלול הראיות, ראיתי ליתן אמון בגרסאותיהם של הבלשים שהיו מעורבים באירוע, קרי: ע.ת.2, ע.ת.3, ע.ת.4, זאת בנוסף לפרטים שנשמעו מפיהם של עדי ההגנה, ע.ה.2, ע.ה.3 ואף דברים שמסר ע.ה.1 - הנאשם, ולהרשיע הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עדי התביעה, השוטרים המעורבים באירוע, מסרו עדותם באופן עקבי ועשו רושם מהימן על בית המשפט. לא עלה בידי ההגנה לבסס מניע של מי מהם לטפול על הנאשם אשמת שווא או להעליל עליו. ודוק: אם, כדברי ההגנה, מטרת השוטרים היתה להפגין עליונות - הרי אין הסבר, מדוע טענו הדברים דווקא כלפי הנאשם, ולא כלפי מי מהרבים האחרים

שהיו מעורבים באירוע.

סתירות קלות שנמצאו בדבריהם בנוגע לצבעה המדויק של החולצה שלבש הנאשם; למיקומם של המעורבים השונים; לסדר האירועים המדויק - לא מצאתי כי יש בהן כדי לפגוע במהימנות העדות, ואין מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים על בסיס העדויות. ראו לענין זה סעיף 57 **לפקודת הראיות [נוסח חדש]**, תשכ"א - 1961:

סתירות בעדותם של עדים אין בהן, כשלעצמן, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות.

אך טבעי, שעדים המעורבים באירוע מתפתח הכולל מעשי אלימות חמורים, המגיעים עד כדי איום על חייהם ועד שלמות גופם, כאשר האירועים פרוסים על פני השטח וקיימים מספר רב של מעורבים - לא יבחינו בפרטים מסוימים או לא יזכרו פרטים מסוימים. דווקא באותן סתירות או השמטות, יש כדי לחזק את עדותם של עדי התביעה 2 - 4, באשר לא ניכרת זהות בין עדויותיהם ונראה כי כל אחד מספר הידוע לו מתוך זכרונו.

ראו לענין זה ע.פ. 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, ע' 233:

הלכה היא, כי קיומן של סתירות כמו גם אי-דיוקים בעדותו של אדם בכלל... אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנותה.

... אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת... לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר...

כן ראו ע.פ. 2485/00 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) 918:

מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד האחד או הצד האחר משתדלים לשים בפיו (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי [7], בעמ' 1224).

עוד ראו ע.פ. 5636/08 **פלוגי נ' מדינת ישראל**:

לא זו, אף זו. כבר נפסק בעבר, כי "דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 פלוגי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6), 625, 637, (2004)).

בכל זאת, רואה בית המשפט להתייחס לכמה מהסתירות שהעלתה ההגנה בסיכומיה:

- אשר לפרטי הלבוש של הנאשם - בית המשפט אינו מוצא סתירה ממשית בין תיאור החולצה שלבש כסוודר אפור; סוודר אפור עם פסים לבנים או שחורים; סוודר אפור ולבן - כל התיאורים דומים;
- הוסף לאמור, נמסר מפיו של ע.ת.2 כי הנאשם היה מוכר לו מתוך פעילותו במשטרה בעבר. גם הנאשם אישר עובדה זו. ברי, כי כאשר מדובר באירוע ובו מספר כה רב של מעורבים, המתפתח בצורה אינטנסיבית ובמהלכו נאלצים השוטרים להתגונן תוך שימוש בנשק קר וחם - קשה לזכור בדיוק, מה לבש כל אחד מהמעורבים. על אחת כמה וכמה, כאשר אדם מכיר מאן דהוא - נוטה פחות לזכור במדויק את הפרטים שלבש, שכן פרטים אלו נוהגים אנשי המשטרה לתעד בזכרונם, דווקא כאשר אינם מכירים את נושא הלבוש;
- אשר לסתירה הנטענת בין דבריו של ע.ה.3 לבין דבריו של ע.ת.2 - ידוע הכלל לפיו לא ראינוה - אינה ראייה. בית המשפט מקבל הסברו של ע.ה.3, אשר נמצא מהימן, לפיו - היה עסוק במעצרו של מעורבים אחרים, ומשכך - לא הבחין בזריקת האבן על הנאשם, חרף כך, שעמד בסמוך אליו;
- אשר לסתירות הנטענות בין דבריו של ע.ה.2 לדבריהם של עדי התביעה - בית המשפט אינו מוצא ליתן אמון כלשהו בדבריו של ע.ה.2, אשר ניכר, כי מטרותו לגונן על הנאשם בכל מחיר. בין היתר, טען כי לא הבחין כלל בזריקת אבנים לעבר השוטרים, למעט האבן ממנה נפגע ע.ת.2, זאת כאשר כל יתר העדים מספרים על מטחי אבנים בלתי פוסקים. בכל מקרה, מבלי משים - אישר גם עד זה, כי ע.ת.2 צעק במכשיר הקשר את שמו של הנאשם כמי שפגע בו, מיד לאחר הפגיעה. יוצא, כי גם אם ניתן אמון כלשהו בדבריו של עד זה - הרי יש בהם כדי לחזק, באופן משמעותי, את דבריו של ע.ת.4, בהיותם "רס גסטה", כלומר האמרה המפלילה שמסר ע.ת.2 כלפי הנאשם, בסמוך לפגיעתו, ואשר מחזקת באופן ממשי את זיהויו של הנאשם כמי שפגע בשוטר ע.ת.2;
- אשר לאי הדיוק הנטען בדבריו של ע.ת.3, אשר עמד על כך כי הנאשם לא היה נוכח בתחנה ביום האירוע - מבחינת הקשרם של הדברים ניתן ללמוד, כי כוונתו של ע.ת.3 היתה לכך שהנאשם לא היה בין העצורים שנתפסו בכף והובאו לתחנה מיד לאחר האירוע. העובדה, כי בשעת ערב מאוחרת, לאחר סיום המשמרת השגרית של אנשי המשטרה (בשעה 19:51) הובא הנאשם לתחנה - אינה סותרת דברים אלה.

בית המשפט אף אינו מוצא ממש במחדלי החקירה ובמחדלי ניהול ההליך הנטענים מפי ההגנה:

- אשר לתפיסת האבן - מעבר לכך, שהנסיין מלמד, שספק רב אם ניתן להוציא ראייה פורנזית מתוך אבן שנזרקה על ידי מאן דהוא - הרי דרישת ההגנה, כי היה על ע.ת.2 או מי אחר מהנוכחים לתפוס את האבן שנזרקה לעברו כמוצג - הינה, בלשון המעטה, תלושה ומופרכת, ואינה תואמת הסיטואציה. לעבר אנשי המשטרה טווחו אבנים רבות. לאחר שאבן פוגעת במאן דהוא - נוחתת היא על הרצפה, וזאת לאורו של כח הכבידה. כאשר השוטרים עסוקים בנסיין להגן על חייהם - פשוטו כמשמעו - ובהתמודדות עם עצורים שאחרים, כמו הנאשם, מנסים לחטוף מידיהם - אין ניתן לדרוש כי יתפסו אבן מסוימת שנזרקה לעברם ופגעה באחד השוטרים;
- אשר למסדר הזיהוי לעד ע.ת.3 - כבר נאמר, כי תמיד ניתן לטעון שאפשר היה לבצע חקירה טובה יותר. בסופו של דבר, משאביהם של גורמי החקירה הם סופיים ועליהם לתעדף את פעולות החקירה הנדרשות, וזאת לנוכח

חלוקת המשאבים המוגבלים בין התיקים הקיימים. לענינו - סבור בית המשפט, כי עלה בידי התביעה לבסס זיהוי של הנאשם כמי שזרק את האבן מעבר לכל ספק סביר. זאת, הן מעדותו של ע.ת. 2 אשר נמצאה כאמינה, ולדבריו - הכיר את הנאשם מפעילות קודמת; הן מדברי הנאשם, שלא שלל את נוכחותו במקום ואף לא את יצירת המגע אל מול ע.ת. 2, תוך ניסיון לשחרר את אחד העצורים שנתפסו, אלא שלל רק את זריקת האבן; עבור לעדותו של ע.ת. 2 בנוגע לפרטי הלבוש שלבש הנאשם, כאשר עלה מהראיות שנשמעו כי התלמידים שהיו נוכחים במקום לבשו, רובם ככולם, חולצות בית ספר אדומות, כך שחולצה בגונים שונים של אפור, לא היתה חזון נפרץ והגיוני, כי מי שצפה בה - הבחין בה; עבור לעדות "רס גסטה" של ע.ת. 2, מיד לאחר הפגיעה בו, כי הנאשם הוא שזרק לעברו האבן - דברים שנשמעו בזמן אמת, הן על ידי ע.ת. 4 והן על ידי ע.ת. 2. בנסיבות אלה, חרף כך שלא בוצע מסדר זיהוי אל מול ע.ת. 3- לא היה בכך לפגום בזיהוי הנאשם או להחלישו במידה כלשהי;

אשר לאי הבאת ע.ת. 3 כעד מטעם התביעה - עמדה זו מסתברת לאור כך, שהעד אינו מפליל הנאשם, באופן ישיר. בכל מקרה - הביאה ההגנה העד לעדות, ועדותו חיזקה באופן ממשי את דברי עדי התביעה. גם טענת ההגנה, כי לא נתאפשר לה לחקור עד זה בחקירת שתי וערב, איננה מדויקת. שכן, ניתן לראות, כי במהלך החקירה החוזרת אפשר בית המשפט להגנה לחקור את העד בשאלות מדריכות, שמקומן בחקירת שתי וערב, ולא נשמעה התנגדות לאופן חקירה זה.

אשר לטענת ההגנה בדבר האכיפה הבררנית, לכאורה - כאמור בפרק הסוקר את טענות הצדדים לעיל, נטענה טענה זו בחצי פה, בלא ביסוס עובדתי וראיתי. בצדק, בחרה התביעה, בנסיבות אלה, שלא להגיב לטענה, שכן במהלך שמיעת הראיות - לא עלה בידי ההגנה, ולמעשה גם לא נערך כלל ניסיון אמיתי - לבחון התנהלות גורמי האכיפה והתביעה כנגד המעורבים השונים באספקלריה של התשתית הראייתית שעמדה בנוגע לכל אחד מהם. כל שנטען הוא, כי מעורבים נוספים מסוימים שנתפסו במסגרת האירוע - לא הועמדו לדין. בנסיבות אלה, אין בית המשפט מוצא ליתן משקל לטענה זו.

כנגד עדותם של אנשי המשטרה ע.ת. 2, 3, ו-4 וכן ע.ת. 3 - מוצא בית המשפט את גרסת הנאשם כמגמתית וכבלתי מהימנה. הנאשם מסר גרסה מתממת, כאשר לפי דבריו יצר מגע עם השוטרים על מנת "להפריד בין הצדדים ולהרגיע את הרוחות". הנאשם התייחס לנערים אשר טיווחו השוטרים באבנים כ"ילדים". הנאשם טען, כי בשל הצריבה שחש בעיניו מגז הפלפל שהותז לעברו - לא היה מסוגל לזרוק כלל אבן. גרסתו זו של הנאשם אינה מסתברת. אדם אינו נכנס לעין הסערה, במהלכו של עימות אלים, כשכל מטרתו להרגיע הרוחות. עולה מדבריו של הנאשם - כי פעל על מנת לחלץ את מי שתוארו על ידו כ"ילדים" שנעצרו. דברים אלה מחזקים דווקא עדותם של עדי התביעה, כי לאחר שפניתו של הנאשם אל השוטרים נענתה בנסייון לסלקו מהדרך - פנה לפגיעה אלימה באחד מהם, באמצעות האבן הגדולה שהטיח בראשו.

הנאשם אף לא טרח להביא לעדות את אותו החבר, אשר, כנטען על ידו, אסף אותו מאזור קופת החולים בזמן האירוע. הבאתו של אדם זה לעדות, עשויה היתה לחזק באופן ממשי גרסת הנאשם. משלא הובא לעדות - אין אלא להניח - כי לא היה בראיה זו כדי לסייע לנאשם.

לענין זה ראו ע.פ. 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה(1) ע' 760:

עמוד 13

דרך זו... מקורה בכלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראייה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי-הצגתה מסקנות מכרעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה... העיקרון הנדון הוא פרי הגיון פשוט, ואין צורך בהוראת חוק כדי לעשות בו שימוש.

[ההדגשה שלי - ר.ס.]

באותו הקשר, עלה מדבריו של ע.ה. 2 כי ע.ת. 2. צעק במכשיר הקשר את שמו של הנאשם כמי שזרק עליו את האבן בזמן אמת. חזקה על הסניגור המלומד, שהיה בודק את נכונותה של טענה זו, באמצעים העומדים בפניו, ומציג לבית המשפט ראיות סותרות, אם קיימות.

מכל המקובץ - מקבל בית המשפט את טענת עדי התביעה 2, 3, 4, המתחזקת בדבריהם של הנאשם ושל עדי ההגנה 2, 3, כי הנאשם היה מעורב בתקיפה אלימה של השוטרים, בחבורה, באמצעות נשק קר מסוג אבן; ובפגיעה בשוטר ע.ת. 2, בראשו באמצעות אבן גדולה, אשר גרמה לפציעתו ולחתך גדול בראשו.

בית המשפט מקבל טענת התביעה, הנתמכת בראיות, כי הנאשם היה מודע לכך, שע.ת. 2 וחבריו הם שוטרים. עובדה זו עולה בבירור מגרסת הנאשם עצמו, לפיה ניגש אליהם במטרה למנוע מעצרו של מי מהתלמידים. ומי מחליט בנושא מעצר אם לא שוטרים.

מכאן גם, לא יכולה להיות מחלוקת - כי מטרת התקיפה להניא השוטרים, וביחוד השוטר ע.ת. 2 מלבצע את תפקידם.

עולה, כי כל יסודותיהן של העבירות המנויות בכתב האישום - הן תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בניגוד לחלופות (1) ו-(2) שבסעיף 274 לחוק העונשין, תלש"ז - 1977; והן פגיעה בנסיבות מחמירות באמצעות נשק קר, בניגוד לסעיף 334 ביחד עם 335(א)(1) לאותו חוק - נתמלאו במקרה שלפנינו.

בשולי הגיליון, מוצא בית המשפט להתייחס גם לטענת ההגנה שפורטה באריכות בפתח סיכומיה, כי השוטרים נהגו באופן בלתי אחראי ואף פורע חוק, עת חתרו למגע עם זורקי האבנים. טענה זו מוטב היה שלא היתה נטענת. מצופה משוטר, כי יחתור למגע מידית על מנת למנוע עבירה כה חמורה, של זריקת אבנים לעבר בני אדם או כלי רכב, שיש בה כדי לסכן באופן ממשי את השוטרים ואת יתר העוברים בדרך, כמו גם לפגוע בשלטון החוק ובסדרי המשפט. לולא היו השוטרים חותרים, באופן מידתי, למגע, להפסקת העבירות ולתפיסת המעורבים, כי אז יתכן שהיה טעם לפגם במעשיהם.

סוף דבר - מוצא בית המשפט להרשיע הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ה, 07 יוני 2015, בהעדר הצדדים.

עמוד 14